

РОЛЯ И МЯСТО НА ЕВРОПОЛ И ЕВРОЮСТ В СЪТРУДНИЧЕСТВОТО ПО ПОЛИЦЕЙСКИ И НАКАЗАТЕЛНОПРАВНИ ВЪПРОСИ

Гл. ас. д-р Николай Марин

Либерализирането на обществените отношения се задълбочава значително след премахването на административните пречки пред свободното движение на хора, стоки, капитали и услуги в Европейския съюз (ЕС). От една страна, това влияе благоприятно за оптимално реализиране на права на гражданите на ЕС, от друга страна обаче, се облекчава извършването на тежки транснационални престъпления, което води до общо нарастване на броя на престъпните актове, съставляващи международната организирана престъпност. Положителното значение на четирите основни свободи, които са едни от водещите ценности на европейската интеграция, не трябва да бъде за сметка на личната сигурност на гражданите на държавите членки на ЕС. Поради това с оглед осигуряването на сигурността на гражданите и спазването в максимална степен на целия каталог от основните права и свободи на човека е необходимо развитието на цялостните механизми за организация на общи съвместни действия на правоохранителните и правораздавателните органи на държавите членки на ЕС. Това налага постепенно да се задълбочава сътрудничеството по полицейски и наказателноправни въпроси, които обхващат тази проблематика. Най-ярък пример за материализиране на тези усилия се вижда в създаването на допълнителни органи на ЕС, с които се цели да се постигне по-добра координация и по-ефективна превенция срещу транснационалните престъпления в границите на ЕС. Въз основа на това се разширява постепенно и правораздавателната компетентност на Съда на Европейската общност.

В този смисъл настоящата разработка е насочена към разглеждане на аспектите и ролята на Европол и Евроюст за по-гъвкава организация в противодействието и механизмите на сътрудничество между държавите членки срещу международната престъпност.

В съответствие с чл. 31 (предишен К.3) на Договора за Европейски съюз (ДЕС) се предвижда изработване на Конвенция за създаване на Европейска полицейска служба (Европол), която е

подписана на 26 юли 1995 г.¹ През октомври 1998 г. всички страни членки на ЕС са ратифицирали Конвенцията и така се отваря пътят за започване на дейността на Европол в началото на месец юли 1999 г.

Основната функция на Европол е дефинирана като координиране на действията между държавите членки за противодействие на престъпността въз основа на събиране, обработване и анализ на равнището - на престъпност и евентуалните признаци и фактори, влияещи върху неговото повишаване. Видно е, че Европол е полицейска организация, която преди всичко осъществява действия по координиране на работата на правоохранителните органи на държавите членки. Поради това в изпълнение на Конвенцията за създаване на Европейска полицейска служба към българското Министерство на вътрешните работи е създадено национално звено "Европол", което е в рамките на Дирекция "Международно оперативно полицейско сътрудничество"².

Същността на Европол се проявява ясно в сътрудничеството по полицейски и наказателноправни въпроси поради факта, че в концепцията на този вид политическо сътрудничество изрично се въвежда понятието "полицейски въпроси". Този подход показва качествено новата същност и съдържание на тази проблематика. В подкрепа на това е и еволюцията на наименованието на III-ия стълб на ЕС. Първоначално, според Договора за Европейски съюз от 1992 г., той бе наименован "Правосъдие и вътрешни работи" (*Justice and Home Affairs*), но извършената ревизия с Договора от Амстердам от 1997 г. променя наименованието на "Сътрудничество по **полицейски**³ и наказателноправни въпроси". До голяма степен причина за това се явява и Конвенцията за създаване на Европейска полицейска служба от 1995 г., с която фактически се полагат правните основи на полицейското сътрудничество в III-ия стълб.

В чл. 2 от Конвенцията за създаване на Европейска полицейска служба се посочват престъпленията, които спадат към компетенциите на Европол. Това са престъпления с висока степен на обществена

---

¹ Република България ратифицира Конвенцията за създаване на Европейска полицейска служба (Европол) на 13 декември 2006 г. Текстът е обнародван в ДВ, бр. 105 / 2006 г. За краткост по-нататък в изложението е наричана "конвенцията".

² Дирекция Международно оперативно полицейско сътрудничество се състои от Национално централно бюро Интерпол, Национално звено Европол, Звено за контакт по линия на Шенгенската информационна система и Единен телекомуникационен център. За повече информация вж. официалния сайт на Министерството на вътрешните работи – www.mvr.bg

³ Подчертаването на автора.

опасност. Поради значението и последствията от тяхното извършване те са систематизирани по следния начин: незаконен трафик на наркотични вещества; престъпления, свързани с ядрени и радиоактивни вещества⁴; престъпления с моторни превозни средства, антикварни произведения на изкуството; незаконно прехвърляне през границата на имигранти; търговия с човешки същества. В направлението борба с тероризма бяха предприети редица мерки и инициативи, особено след терористичните актове от 11 септември 2001 г. в САЩ. Вниманието на международната общност и на специализираните органи за противодействие на престъпността както на национално, така и на регионално равнище бе насочено към превенция и предотвратяване на терористичните актове още в техния зародиш. В тази връзка Съветът на Европейския съюз – формат “Правосъдие и вътрешни работи”, прие Рамково решение относно борбата с тероризма⁵ и създаде поста “Координатор на ЕС в борбата срещу тероризма”. Първият координатор е Гейс де Врейс от Холандия, а понастоящем такъв координатор е Жил де Керхове от Белгия.

На следващо място в правомощията на Европол се включват още незаконната дейност по изпиране на пари, фалшифицирането на средства за плащане, увреждането на собствеността или стопанството, кибернетичните престъпления и на последно място престъпленията, водещи до замърсяване на околната среда⁶.

Така представените групи престъпления разкриват широкия спектър на дейност на Европол. Борбата с горепосочените престъпления задължително следва да включва общото взаимодействие между държавите членки. В противен случай неучастието и непълноценното сътрудничество дори само на една държава може значително да затрудни възможностите за противодействие от Европол. Както бе посочено по-горе, чл. 2 от Конвенцията очертава кръга от компетенциите и правомощията на Европол. Въпреки това не съществува пречка те да бъдат разширени и по отношение на други престъпления. За тази цел обаче е необходимо решение на Съвета на

---

⁴ В приложението към Конвенцията за Европол има препращане относно тези престъпления. Тяхното изчерпателното изброяване е извършено в чл. 7, пар. 1 от Конвенцията за защита на ядрения материал от 1980 г., ратифицирана от България през 1984 г., обн. в ДВ, бр. 44 от 9.06.1987 г., а също така и в Директива 80 / 836 ЕВРАТОМ от 1980 г.

⁵ Рамково решение 2002 / 475 ПВР относно борбата с тероризма, изменено с Рамково решение 2008 / 919 за изменение на Рамково решение 2002 / 475 ПВР относно борбата с тероризма. Официален вестник на Европейския съюз, 9 декември 2008 г.

⁶ Вж. Приложение, упоменато в чл. 2 към Конвенцията за Европол.

ЕС. Относно изброените престъпления, включени в правомощията на Европол, за по-ефективно противодействие може да бъде издавана и прилагана Европейската заповед за арест, която е общ правен инструмент между държави членки. Това обстоятелство значително увеличава възможностите за постигане на по-добри резултати предвид съвременната намеса на държавните органи и по този начин разширява сътрудничество между страните членки на ЕС при противодействието срещу организираната престъпност.

В разпоредбата на чл. 30 от ДЕС са очертани функциите на Европол, които са водещи по отношение на борбата с престъпността в следните насоки: първо, информационното осигуряване на държавите членки на ЕС при разследването и разкриването на престъпления; второ, научно-техническото съдействие и трето, координацията на работата на националните органи, извършващи следствени действия.

Текстът на чл. 3 от Конвенцията за Европол определя задачите пред Европейската полицейска служба. В общи линии те са свързани с придобиването, събирането и анализа на информация и подкрепа с наличните възможни средства на държавите членки за разследване и разкриване на тежки престъпления. До голяма степен спецификата на полицейското сътрудничество е свързана с обмена на информация и необходимостта от координация на следните две равнища: на първо място националното равнище, в което се включват службите с полицейски правомощия, и на второ място – европейското, в което получените сведения за обстановката в дадена страна се обобщават от представителите на Европол. Този подход осигурява възможност за съвместни действия на национално и съюзно равнище. С оглед на това Европол се превръща в координационен център, който има на разположение предоставената от всички страни членки информация посредством изградените в тях национални звена на Европол. Освен това Европол разполага и с офицери за връзка между организацията и националните полицейски служби. Ето защо може да се посочи, че Европол има достъп до информация, която му позволява да извършва подробен анализ и преглед на работата на полицейските служби в държавите членки, като наред с това да дефинира и най-проблемните области и мерки за тяхното преодоляване. Като продължение на тези дейности се явява и съставянето на обобщени доклади относно динамиката на различните видове престъпни актове. Сътрудничеството в рамките на Европол включва и провеждане на експертизи и оказване на техническа помощ за разследване и извършване на оперативни действия в границите на Европейския съюз и под контрола на държавата, на територията на която е извършено престъплението. Това е

една изключително необходима дейност, тъй като трудни за решаване случаи не биха могли да бъдат разследвани и разкрити без извършване на обективна и безпристрастна експертиза. Съгласно чл. 24 от Конвенцията за Европол се предвижда изграждане на единна компютърна система за обмен на информация от взаимен интерес, включително и изпращане на лични данни за конкретни лица. Няма съмнение, че тази система за информационно обезпечаване повишава равнището на координация и засилва сътрудничеството между полицейските служби в границите на ЕС.

Разбира се, наред с безспорните ползи и принос на тази система за противодействие на престъпността, изключително остро се поставя въпросът за осъществяването на стриктен контрол върху нейното функциониране и недопускането на злоупотреби с информацията, станала достояние на определени лица при изпълнение на техните функции. Нещо повече, информационните масиви са пряко свързани с осъществяването на ролята и функциите на Европол в III-ия стълб. Затова в чл. 4, пар. 4 от Конвенцията е закрепен правният режим за осъществяване на дейността на Европол в областта на обмена на информация. В тази сфера голяма роля играят Националните звена, които следва да предоставят информация и разузнавателни сведения както по своя инициатива, така и по искане на Европол. Въз основа на постъпилата информация се предприемат действия за изпълнение на задачите и целите, които спадат в компетенциите на Европейската полицейска служба. Именно в посочената сфера Конвенцията предвижда интересни правни форми за координация. Например вече споменатите националните звена за връзка с Европол осъществяват взаимодействието между Европол и компетентните служби на държавите членки, в това число и с разследващите органи (разследващи полицаи и следователи). Освен по-горе посочените форми на информационно сътрудничество не трябва да се пропуска и фигурата на офицерите за връзка, които осъществяват непосредствения контакт между държавите членки и Европол. Ролята на офицерите за връзка е значима поради факта, че в определени случаи те разполагат с изключително детайлна информация, свързана с реализирането на конкретна разработка или извършване на оперативни действия за разкриване на дадено престъпление, спадащо към категорията деяния от компетентността на Европол.

Според чл. 30, пар. 2 от ДЕС, Съветът на ЕС е институцията, която насърчава сътрудничеството като приема мерки, които позволяват на Европол да изисква от компетентните органи на държавите членки да провеждат разследвания по конкретни случаи, свързани с разкриването

на престъпления, извършени от организирани международни престъпни групи. Независимо от тясната връзка между държавите членки е необходимо да се спомене, че Европол притежава самостоятелна правосубектност и има на разположение собствен административен персонал. Структурата на Европол се състои от Директор, Управителен съвет, финансов контролър и финансова комисия. Директорът на Европол е административен ръководител, който осъществява управлението на Европол. Той се назначава от Съвета на Европейския съюз, след направено предложение от Управителния съвет. Мандатът на Директора е 4-годишен с възможност за преизбиране. В досегашната си история Европол е бил ръководен от двама директори германци – Юрген Сторбек и Макс-Петер Ратцел, който към момента изпълнява тази длъжност.

Безспорно е, че Европол играе важна роля и притежава значително влияние при противодействието на международната организирана престъпност в ЕС. Предвидените и постигнати в немалка степен тесни форми на сътрудничество в една толкова специфична област, каквато е полицейското сътрудничество, изискват прилагането не изцяло, но в значителна степен на наднационален подход. Разбира се, той е оправдан, тъй като, за да съществуват пълноценно механизмите на сътрудничество, трябва всички държави членки да полагат усилия и да съдействат за гарантирането на ценностите на европейската интеграция. В крайна сметка общата характерна особеност в организираната престъпност на държавите членки е посочена в заключението, че “Организираната престъпност е широко разпространена във всички държави членки и все повече придобива международен характер. Организираните престъпни групи стават все по-разнородни и с по-динамични организационни структури, като тенденцията за развитие е по-скоро към свободни мрежи, отколкото към пирамидални структури”.⁷

Въз основа на това става ясно, че организираната престъпност в ЕС е налице във всички държави членки без изключение. Освен това тя не е концентрирана в пирамидални, тоест мощни структури, в които се съсредоточава голямо влияние в различни сфери. Осъществяването на противодействието срещу пирамидални структури е по-облекчено, тъй

---

⁷ Доклад – Оценка за заплахата от организирана престъпност в Европейския съюз за 2006 г., Европол, Хага, 2006 г., с. 6, наличен в сайта на MBP, http://europol.mvr.bg/NR/rdonlyres/9BF0D82C-E642-4E86-8FB9-460D673F6F82/0/060625b_OCTA_2006_Publicversion.pdf

като те не са многобройни, за разлика от по-малките, но по-гъвкави престъпни групи.

С оглед на новите реалности по отношение на бъдещото функциониране на сътрудничеството по полицейски и наказателноправни въпроси с Договора от Лисабон⁸ се дава заявка за по-ясно и по-силно присъствие на наднационалните елементи при запазена роля на страните членки, но насочена към интензивно сътрудничество за противодействие срещу международните престъпления. Това е сполучливо решение предвид горепосочените неголеми престъпни групи, които се приспособяват много бързо към пространството без граници в ЕС.

Другият орган за сътрудничество срещу организираната престъпност, който заслужава да бъде представен, когато става въпрос за сътрудничество и превенция срещу престъпленията, извършвани в границите на ЕС, е Евроюст⁹. Началните стъпки за създаване на Евроюст са предприети след постигнатото съгласие на Европейския съвет от Тампере през 1999 г. В заключенията на този форум на най-високо политическо равнище в точка 46 е формулирано създаването на Евроюст, който следва да се състои от прокурори, магистрати, полицейски офицери. Решението какъв точно да е представителят на съответната държава член е в зависимост от нейната национална правна система. Въз основа на това Съветът на ЕС приема Рамково решение № 2002 / 187 / ПВР от 28.02.2002 г.¹⁰, изменено и допълнено с решение на Съвета на ЕС № 2003 / 659 / ПВР от 18.06.2003 г.¹¹

---

⁸ Договорът от Лисабон е подписан на 13.12.2007 г., а към момента процесът по неговата ратификация продължава. Следва да се посочи, че тя бе забавена от предварителния график, който предвиждаше влизането в сила на 1.01.2009 г. поради отрицателния референдум в Ирландия от 12 юни 2008 г. Република България е ратифицирала Договора от Лисабон на 21 март 2008 г.

⁹ Наименованието на Евроюст може да се срещне на български език и като Евроджъст. Така например, в българския превод на Годишните доклади за 2006 г. и 2007 г. на агенцията се среща наименованието Евроджъст. Очевидно е, че е налице непрецизност в транслитерацията. В Официалния вестник на Европейската общност на български език обаче е употребен терминът Евроюст, което дава основание на автора на настоящата статия да го използва в по-нататъшното изложение.

¹⁰ Обнародвано в "Официален вестник на Европейските общности", бр. L 63 от 06.03.2002 г.

¹¹ Обнародвано в "Официален вестник на Европейските общности", бр. L 245 от 29.09.2003 г. С това решение се променят разпоредбите на чл. 35, чл. 36 и чл. 37, отнасящи се до изготвянето и изпълнението на бюджета на Евроюст.

По същество целите, поставени пред Евроюст, са уредени в чл. 3¹² от Рамковото решение № 2002 / 187 / ПВР. Първата цел е развитие и подобряване на координацията между компетентните органи на държавите членки по отношение на разследването и наказателното преследване. На второ място, като цел на този орган е формулирано укрепването на сътрудничеството между компетентните органи, и на трето място – полагане на усилия за повишаване на ефективността на компетентните органи. Налице е тясна връзка между компетенциите на Европол и Евроюст. Аргумент в тази насока е и изричното посочване на чл. 2 от Конвенцията за Европол, в който са изброени престъпните актове, включени в компетентността на Европол.

Междувременно са допълнени и някои други важни престъпления, представляващи значителен дял от международната организирана престъпност. Става дума за компютърните престъпления, корупцията и измамата, с които се нарушават финансовите интереси на Европейския съюз, пране на пари, придобити по престъпен начин, екологични престъпления и участие в организирани престъпни организации. Не съществуват пречки Евроюст да помага с методическа и техническа помощ или технически средства при разследването на престъпления извън посочения кръг, при положение, че има отправено искане от дадена държава членка.

От практическа гледна точка дейността на Евроюст се осъществява като колегиален орган, в който са представени всички държави членки. В този смисъл е налице възможност да бъде отправено искане до една държава, на територията на която е извършено престъпление, за започване на разследване. С оглед на това правомощията на Евроюст стигат и по-далеч. Така например, има възможност да бъдат координирани действията на компетентните органи за разследване и разкриване на извършителите на дадено престъпление. В тази връзка прави впечатление заключението, че “спецификата на Евроюст е да дава мандат за координиране на разследващите органи като ги улеснява, оказвайки им съдействие за по-добра връзка между тях и подпомагайки ги за по-бързо изпълнение на отправена молба за съдействие от чуждестранен съд”.¹³ За тази цел могат да бъдат създавани и общи следствени екипи, които да извършват по-задълбочено разследване и да предоставят част от информацията на

---

¹² Чл. 3 от Рамково решение № 2002 / 187 / ПВР от 28.02.2002 г., обнародвано в “Официален вестник на Европейските общности”, бр. L 63 от 06.03.2002 г.

¹³ Occipinti, J., *Politics of EU Police Cooperation: Toward a European FBI?* Lynne Rienner Publishers, 2003. p. 127.

Европейската съдебна мрежа. Прави впечатление, че освен в чл. 2, взаимодействието между Евроюст и Европол е отразено по категоричен начин и в чл. 7 от Рамковото решение на Съвета на ЕС 2002 / 187 / ПВР¹⁴, където се посочва, че Евроюст може да подпомага Европол при обобщаването на анализи и резултати, направени въз основа на доклади и проучвания. Представителността на държавите членки на ЕС в Евроюст е засегната в чл. 9 от Решение 2002 / 187 / ПВР. В тази връзка е уреден статутът на националните членове и тяхната основна роля, а именно да осъществяват своите пълномощия върху територията на държавата членка, от която са излъчени.

Обменът на информация между националните членове намира място в чл. 13 от Решение 2002 / 187 / ПВР. В него е предвидено, че между Евроюст и компетентните органи е налице възможност за обмен на всякакъв вид информация, чрез която да бъдат реализирани поставените пред Евроюст задачи. Съгласно чл. 9, пар. 2 са премахнати и административните пречки пред националните членове, които могат да обменят пълен обем от информация помежду си, без да е необходимо разрешение за тези действия. В този случай става дума за изпълнение на непосредствените задължения на националните представители. По отношение на обмена на информация е обърнато внимание и на някои ограничения относно обработката на лични данни. Така например, в чл. 15, пар. 4 е посочено, че "лични данни, обработени по автоматичен или друг начин, съдържащи расов или етнически произход, политически убеждения, религиозни или философски схващания, членство в профсъюзи, и данни, свързани със здравето или сексуалния живот, може да се обработват от Евроюст, само когато такива данни са необходими за съответните национални разследвания, както и за координиране в рамките на Евроюст"¹⁵. В структурата на Евроюст е предвиден и служител по защита на данните – такава е формулировката на чл. 17. Затова е необходимо да се помисли и върху наименованието на този пост. Така например в ЕС е налице подобен пост, който е определен като наблюдател на ЕС за защита на личните данни. Служителят по защита на данните в Евроюст е член на административния персонал. Неговите задачи са свързани с осигуряване на законността при обработката на личните данни и поддържане на писмен регистрационен режим. При изпълнение на функциите си този служител не може да получава инструкции от никого и е поставен под прякото ръководство на колегиалния орган. Подобен подход обуславя максимална степен на

---

¹⁴ Вж. бел. 10.

¹⁵ Вж. бел. 10.

самостоятелност на действията на служителя по защита на личните данни. Донякъде това е сполучливо решение, имайки предвид спецификата на задачите, с които е натоварен.

В продължение на повдигнатия въпрос е установен и режимът за достъп до личните данни. Правото на достъп е формулирано в чл.19, пар.1 на Решение 2002 / 187 / ПВР. То обаче не би могло да бъде тълкувано еднозначно, тъй като в чл. 19, пар. 4 са предвидени хипотези, при които може да бъде отказан достъп до лични данни в следните случаи:

- при условие, че чрез такъв достъп може да се наруши една от дейностите на Евроюст;
- ако бъде нарушено национално разследване, което е подпомагано от Евроюст, и
- ако такъв достъп би могъл да доведе до нарушаване на правата и свободите на трети страни.

Така посочените причини за отказ до достъп не могат да бъдат приети безусловно, тъй като в определена степен те се превръщат в препятствие пред правото на достъп до личните данни и затрудняват неговото осъществяване. Ето защо би следвало да се помисли за по-балансирана правна уредба, която да отчете по-ясно рамките и случаите, в които се осъществява правото на информация.

Относно осъществяването на контрол върху дейността на Евроюст в сферата на обработването на лични данни е създаден съвместен надзорен орган, чиито правомощия са уредени в чл. 23 от Рамковото решение. Този орган разполага с правомощия за по-пълен достъп до досиетата и до местата, където се обработват лични данни. В този съвместен орган всяка държава членка има свой представител, който се назначава от страната и следва да бъде съдия, но извън състава на Евроюст. В разпоредбата на чл. 23 от Рамковото решение се определя и срокът за назначаване на национален представител в съвместния надзорния орган, който не може да бъде по-кратък от 18 месеца. Все пак правната уредба на чл. 23 не е съвсем прецизна. Според посочения параграф всички страни членки имат право да излъчат по един свой представител, но това правно положение противоречи на пар. 2, според който те трябва да бъдат трима.

В крайна сметка на настоящия етап Евроюст се състои от представителите на 27-те държави членки на ЕС, които са съдии и прокурори в зависимост от устройството и съдебната система на съответната държава членка. С оглед на тенденциите за по-ясно сътрудничество между държавите членки на Съюза по проблемите на

борбата срещу организираната престъпност е очевидна нарастващата роля на Европол и Евроюст, чрез които се постига взаимодействие между полицейските органи и органите, призвани да осъществяват разследващи функции и да следят за законосъобразността на провежданите действия. Включването на все повече нови сфери в европейската интеграция е процес, който се отнася в пълна степен и за правосъдните и полицейските органи на държавите. Няма съмнение, че след 2003 г. във всеки доклад на Европол и Евроюст се вижда тенденция към нарастване на координацията, сътрудничеството и осъществяването на общи разследвания съвместно с националните органи, въз основа на които се постига по-ефективна превенция и по-мащабно наказателно преследване срещу извършителите на тежки престъпления, нарушаващи устоите и ценностите на безспорните постижения в обществените отношения на европейските държави. Тези процеси оказват влияние и върху правораздавателната компетентност на Съда на ЕО. Аргумент в тази насока е обстоятелството, че с подписването на Договора от Лисабон през 2007 г. стават очевидни усилията на Съюза и общностният подход в тази сфера посредством отпадането на стълбовата структура и чувствителното ограничаване на междуправителственото сътрудничество в сферата на полицейските и наказателноправните въпроси. Въз основа на Дело С 105 / 2003 г. *Maria Pupino*¹⁶ Съдът на Европейската общност получи правораздавателна компетентност в сферата на III-ия стълб. Това е предпоставка за гаранция, че няма да се допусне произвол и злоупотреба от страна на служители на Европол и Евроюст, когато боравят с информация, отнасяща се до личните данни на гражданите на ЕС.

В крайна сметка са налице и някои критични въпроси към дейността както на Европол, така и на Евроюст. Очевидно е, че в основата на концепцията за създаване на европейско наказателно право стоят и общите правни механизми. Само посредством тяхното приложение могат да се постигнат по-високи резултати от компетентните органи, призвани да противодействат на транснационалните престъпления и международните организирани престъпни групи в ЕС. Все пак Европол и Евроюст са в началото на своето развитие. С оглед на това е сигурно, че подобни организации ще заемат все по-важно място при отстояването на европейските интереси в съчетание с интересите на държавите членки.

---

¹⁶ Вж. *CYRIA*. Case-law: Numerical access to the case-law. [ON-LINE]. [Luxembourg]: Court of Justice of the European Communities, [12.05.2006]. C-105/03. Available on <http://curia.eu.int/en/content/juris/index.htm>.